

store forskelle i arbejdslivet reproduceres i alderdommen.

Arbejdsmarkedspensionen er ingen løsning. Det kan godt være, at der i 1995 kun var 22 pct., der ingen supplement havde, som finansministeren nævnte det. Men det lyder, som om der i undersøgelsen ikke indgår den meget store gruppe af folk, der var 40 og derover i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne, da store områder på arbejdsmarkedet indførte arbejdsmarkedspension, og hvis optjening derfor er forsvindende lille, når de går på pension.

Enhedslisten støtter det forslag til vedtagelse, der ligger. Det er vigtigt at kende effekten af eventuelle ordninger for grupper på eller uden for arbejdsmarkedet, der ikke har fuld pension, navnlig i en situation, hvor der i stigende grad sker udstødning, ikke bare fra arbejdsmarkedet, men også fra a-kassesystemet, grupper, som dermed alene har mulighed for ATP – de af dem, der altså ikke er så uheldige, at de har en indtjenende ægtefælle, så de slet ikke har adgang til kontanthjælp og dermed til ATP.

Dér kunne jeg godt lide at vide, om finansministeren har overblik over, hvor stor en gruppe det udgør, og hvor stor en voksende gruppe det vil komme til at udgøre, hvis arbejdsmarkedsstramningerne bliver gennemført, sådan som det er planlagt.

Tom Behnke (FP):

Det er udmærket, at SF rejser den her forespørgselsdebat. Og der er heller ingen tvivl om, at når SF rejser forespørgselsdebatten her, så er det, fordi SF har fået øje på, at der rent faktisk er nogle her i samfundet, som ikke når at få sparet så meget som en krone op, inden de når frem til at skulle have deres folkepension.

Så sidder SF og kigger lidt på: Det, de så kan få den dag, hvor de går på folkepension, er for lidt. Og så begynder SF at spole baglæns for at finde ud af: Hvordan gør vi så noget for, at de kan få sparet lidt op, sådan at de kan få det samme, som de andre i øvrigt får?

Men hvis problemet er, at folkepensionen generelt er for lav, hvorfor så ikke tage fat dér, hvor problemet er, og så få forhøjet folkepensionen? Det ville løse alle problemerne. Hvorfor lave alle disse krumspring med bureaukrati, og at staten skal ind over for visse borgere og indbetale penge på en konto, som så kan stå til den dag, de bliver pensionister, så de er ligestillet med andre på arbejdsmarkedet? Hvorfor lave alt det bureaukrati?

Hvis problemet er, at folkepensionen er for lav, så sæt den op. Den holdning, vi har i Fremskridtspartiet, er, at folkepensionens grundbeløb er for lavt. Jeg er helt enig med Venstres ordfører, hr. Erik Larsen, der netop sagde, at som minimum skal vi sikre, at folkepensionens grundbeløb i hvert tilfælde får en størrelse, som det havde før skattereformen i 1994.

Folkepensionen skal have en størrelse, så man kan leve af den. Og i det øjeblik, folkepensionen har en størrelse, hvor man kan leve af den, jamen så er hele den her debat overflødig. Så nemt kunne det gøres. Men af en eller anden årsag vil man ind og lave en meget bureaukratisk omfordelingspolitik. Og det kan vi i Fremskridtspartiet ikke helt forstå.

Vi har også den holdning i Fremskridtspartiet, at folkepensionen skal være ens for alle, uanset indtægts- og formueforhold. Og vi har den holdning i Fremskridtspartiet, at det ikke skal være sådan, at fordi man har været borgmester eller minister eller noget andet fint her i samfundet, hvor man har kors og bånd og stjerner på, så skal man have ekstra meget i pension. Det mener vi ikke.

Det er også vores opfattelse, at de tillæg, som man så giver ud over pensionen – og det er klart, at det kan der blive tale om, når vi taler om handicappede, personer, der er syge og har behov for megen medicin osv. – disse tillæg, som jo naturligt vil være afhængige af indtægtsforhold, skal efter vores opfattelse være uafhængige af formueforholdene. Og det er ganske enkelt for at slå en streg over det én gang for alle.

For som det kører i dag, oplever vi jo, at i to kommuner, der kan ligge lige op og ned ad hinanden, er der vidt forskellige regler for, hvorledes man beregner formuen, og hvor meget formue der skal til, for at man kan få tillæg eller ikke få tillæg. Og det er ikke rimeligt, at der sker så markant en forskelsbehandling i landets forskellige kommuner. Så hvis man er berettiget til tillæg, så skal de kun være afhængige af indtægten og ikke af formuen.

Man kan så sige, at forudsætningerne for, at vi måske kunne løse nogle af disse problemer, sådan som SF har ønsket det og skitseret det, kunne også være, at vi gik ind og sikrede os, at så mange som muligt rent faktisk havde en tilknytning til arbejdsmarkedet. Og at vi også sikrede os, at de, der måske ikke kan være på arbejdsmarkedet 100 pct., blev sikret fleksjob, skånejob, forskellige andre former for tilknyt-